

ES vispārējā pieeja un ES ārējās darbības konsekvence

Eiropas Parlamenta 2014. gada 3. aprīļa rezolūcija par ES vispārējo pieeju un tās ietekmi uz ES ārējās darbības konsekvenci (2013/2146(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Padomes gada ziņojumu Eiropas Parlamentam par kopējo ārpolitiku un drošības politiku,
- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību (LES) 2., 3., 21., 24. un 36. pantu,
- ņemot vērā LES V sadaļu un Līgumu par Eiropas Savienības darbību (LESD),
- ņemot vērā LES 21. panta 3. punktu, kas paredz, ka Augstais pārstāvis palīdz Padomei un Komisijai nodrošināt konsekvenci Savienības ārējās darbības dažādās jomās,
- ņemot vērā LES 24. panta 3. punktu, kas paredz, ka uzticības un savstarpējas solidaritātes garā dalībvalstis aktīvi un konsekventi atbalsta Savienības ārpolitiku un drošības politiku un ievēro Savienības darbību šajā jomā, ka tās atturas no jebkādas rīcības, kas ir pretrunā Savienības interesēm vai varētu liegt tai būt iedarbīgam, vienotam spēkam starptautiskās attiecībās, un ka Padome un Augstais pārstāvis nodrošina šo principu ievērošanu,
- ņemot vērā Eiropadomes 2012. gada 14. decembra secinājumus,
- ņemot vērā secinājumus, kas tika pieņemti parlamentu 2013. gada 6. septembra konferencē kopējās ārpolitikas un drošības politikas un kopējās drošības un aizsardzības politikas jomā,
- ņemot vērā Komisijas un augstās pārstāves un priekšsēdētāja vietnieces 2013. gada 11. decembra kopīgo paziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei par ES visaptverošo pieeju ārējiem konfliktiem un krīzēm (JOIN(2013)0030),
- ņemot vērā Parlamenta 2013. gada 13. jūnija ieteikumu Savienības augstajai pārstāvei ārlietās un drošības politikas jautājumos un Komisijas priekšsēdētāja vietniecei, Padomei un Komisijai par EĀDD organizatoriskās struktūras un darbības pārskatīšanu 2013. gadā¹ un EĀDD 2013. gada darbības pārskatu, ar ko augstā pārstāve iepazīstināja 2013. gada jūlijā²,
- ņemot vērā Parlamenta rezolūcijas par KĀDP un KDAP, jo īpaši tā 2012. gada 22. novembra rezolūciju par kopējās drošības un aizsardzības politikas lomu saistībā ar klimata krīzēm un dabas katastrofām³,
- ņemot vērā Eiropas Konsensu attīstības jomā,
- ņemot vērā augstās pārstāves / Komisijas priekšsēdētāja vietnieces 2013. gada 15. oktobra ziņojumu par kopējo drošības un aizsardzības politiku,

---

1 Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0278.

2 http://eeas.europa.eu/library/publications/2013/3/2013_eeas_review_en.pdf

3 Pieņemtie teksti, P7_TA(2012)0458.

- ņemot vērā Politikas un drošības komitejas (PDK) 2013. gada 18. jūnijā pieņemto EĀDD ziņojumu par KDAP krīzes pārvarēšanas procedūru pārskatīšanu,
  - ņemot vērā ANO Statūtus,
  - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
  - ņemot vērā Ārlietu komitejas ziņojumu un Attīstības komitejas un Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas atzinumus (A7-0138/2014),
- A. tā kā Lisabonas līgumā un pašreizējo lēmumu pieņemšanas procesā jau pastāv prasība nodrošināt konsekvenci Savienības „ārējās darbības dažādās jomās, kā arī šo jomu un pārējās politikas savstarpēju konsekvenci”; tā kā šis mērķis tiktu labāk īstenots, ja Parlaments vairāk iesaistītos ārējo attiecību jomā;
- B. tā kā vispusība attiecas ne vien uz ES instrumentu un resursu saskaņotu izmantošanu, bet arī uz tādu ES līmeņa dalībnieku un dalībvalstu kopīgo atbildību, kuru politikai, darbībai un atbalstam jāveicina saskaņotāka un efektīvāka ES ārējā darbība;
- C. tā kā, pieņemot Lisabonas līgumu, ES nesen ir ieguvusi jaunus ārējās darbības instrumentus, kas tai sniedz iespēju izstrādāt aktīvāku, vienotu un patiesi savu ārpolitiku,

ES mainīgā pasaulē

1. uzskata, ka notiek būtiskas ģeostatēģiskas pārmaiņas, ko īpaši veicina daudzpolāras starptautiskas vides veidošanās, kurā ir ienākuši jauni dalībnieki, kas īsteno konkurētspējīgus un vērienīgus reģionāla un globāla mēroga plānus, pieaugoša savstarpējā atkarība, daudzdimensiju asimetriski apdraudējumi, ASV drošības politikas pārorientēšana uz Āzijas un Klusā okeāna reģionu, aizvien nopietnāka cīņa par enerģijas un resursu nodrošinājumu, aizvien nopietnāka klimata pārmaiņu ietekme un smaga un ilgstoša globāla finanšu un ekonomikas krīze, kas ietekmē visas ES dalībvalstis;
2. uzsver, ka šādā ģeopolitiskā atmosfērā ES ir jā saglabā un jāveicina savas vērtības, intereses un stabilitāte globālajā vidē, kā arī jā aizsargā savu pilsoņu drošība un labklājība; uzsver, ka šajā nolūkā sadarbībā ar mūsu stratēģiskajiem partneriem ir jāveido jauna daudzpolāra pasaules kārtība, kura ir iekļaujoša, uzticama, taisnīga, sadarbībspējīga un kuras pamatā ir cilvēktiesību ievērošana, tiesiskums un demokrātija, un kuras mērķis ir atrisināt nesaskaņas bez bruņotiem konfliktiem;

ES vispārējā pieeja: pašreizējā situācija saistībā ar politisko pamatnostādņu īstenošanu

3. uzsver, ka ES spēks slēpjas tās potenciālā mobilizēt resursus ar plaša spektra diplomātisko, drošības, aizsardzības, ekonomikas, tirdzniecības, attīstības un humanitāro instrumentu starpniecību saskaņā ar ANO Statūtu noteikumiem un ka šo instrumentu izmantošana, lietojot vispārēju pieeju (VP), piešķir tai unikālu elastību, lai efektīvi risinātu pašus problemātiskākos starptautiskos jautājumus un sasniegtu tās politiskos mērķus;
4. uzsver efektīvas koordinēšanas un saskaņotības nozīmi Eiropas Savienības ārējā darbībā; piekrīt uzskatam, ka attīstības, politikas un drošības jomas ir savstarpēji atkarīgas un ka ES radītās pievienotās vērtības pamatā, reaģējot uz sarežģītiem ārkārtas gadījumiem, ir tās spēja veidot starpnozaru un starpiestāžu sinerģijas, lai praksē nodrošinātu ilgtspējīgus

rezultātus un sasniegtu ilgtermiņa stratēģiskos mērķus;

5. uzsver, ka mūsdienās visi attiecīgie starptautiskie dalībnieki (tostarp daudzpusējas organizācijas un valstis) uzskata, ka VP ir labākais veids, kā efektīvi reaģēt uz daudzdimensiju krīzēm un sekmēt cilvēku drošību visā pasaulē, jo jau sen atzīts, ka mēģinājums panākt stabilitāti, lietojot tikai vienu pieeju, iespējams, būs neveiksmīgs;
6. īpaši atgādina, ka Apvienoto Nāciju Organizācija kopš 2006. gada ir izstrādājusi „integrētas pieejas” koncepciju saistībā ar konfliktu un pēckonfliktu situācijām, kuru NATO dalībvalstis pieņēma 2010. gada Lisabonas samītā un kura uzskatāma par jaunu stratēģisko koncepciju krīzes pārvaldības vispārējai pieejai;
7. uzsver to, ka Lisabonas līgumā ir noteikts mehānisms Savienībai, kā īstenot saskanīgāku, koordinētāku un vispārīgāku pieeju efektīvai Savienības ārējo attiecību veidošanai, tostarp izveidojot Savienības augstā pārstāvja (AP) ārlietās un drošības politikas jautājumos trīskāršo amatu, jo tas vienlaikus pilda arī Komisijas priekšsēdētāja vietnieka un Ārlietu padomes priekšsēdētāja pienākumus, un izveidojot vienojošu un efektīvu Eiropas Ārējās darbības dienestu (EĀDD);
8. pauž nožēlu, ka, neraugoties uz Lisabonas līguma jauninājumiem, ar **drošības, humānās palīdzības**, attīstības, tirdzniecības, enerģētikas, vides, migrācijas un citiem globālas nozīmes jautājumiem saistītās jomās joprojām nav vērojams progress attiecībā uz Savienības ārējās darbības konsekvenci; pauž bažas, ka Komisija bieži pielieto ierobežojošu pieeju, aizsargājot savas kompetences šajās jomās un samazinot koordinēšanas funkcijas ar EĀDD;
9. mudina dalībvalstis pildīt Līgumā noteiktās saistības, lai aktīvi un savstarpēji solidarizējoties atbalstītu Savienības ārējās attiecības un drošības politiku un, īstenojot dalībvalstu politiku, nodrošinātu to atbilstību Savienības darbībai šajā jomā; aicina dalībvalstis rīkoties konstruktīvi, veicinot stratēģiskās politikas koordinēšanu ES līmenī; uzsver, ka ES ārpolitika var būt efektīva tikai tādā gadījumā, ja dalībvalstis ir gatavas un spējīgas formulēt kopējas politikas nostādnes, jo īpaši tādās daudzpusējās organizācijās kā, piemēram, ANO;
10. atzinīgi vērtē 2013. gada 11. decembra kopīgo paziņojumu par ES visaptverošo pieeju ārējiem konfliktiem un krīzēm; tomēr pauž nožēlu, ka tas vairāk pamatojas uz jau pastāvošiem procesiem, nevis mēģina rast jaunus konkrētus institucionālās un praktiskās sadarbības sekmēšanas veidus;
11. pieprasa, lai kopēju atbildību par VP īstenošanu uzņemtos visi ES dalībnieki ES iestādēs, dalībvalstīs un trešās valstīs un lai vienlaikus tiktu ievērota katras iestādes un dalībnieka konkrētā kompetence;
12. prasa aktīvi iesaistīties un nodrošināt dialogu ar iedzīvotājiem un pilsonisko sabiedrību, lai garantētu leģitimitāti un kopēju izpratni par vispārējo pieeju un ES ārpolitiku kopumā;
13. uzskata — lai VP nepaliktu tikai koncepcijas līmenī, bet tiktu īstenota darbībā, ir jāpievērš īpaša uzmanība četrām turpmāk minētajām jomām;

1. Institucionālā konsekvence

14. uzskata, ka VP koncepcija ir jāsaprot kā saskaņots visu attiecīgo iestāžu (EĀDD un attiecīgo Komisijas dienestu, tostarp *ECHO*, *DEVCO*, *TRADE*, *ELARG*, kā arī Parlamenta un Padomes) darbs kopējo mērķu sasniegšanai ES līmenī izstrādāta saskaņota mehānisma ietvaros un visu atbilstošāku instrumentu, tostarp KDAP, mobilizēšana, ja tas ir nepieciešams drošības situācijas dēļ; uzskata, ka līdz šim institucionālās un procesuālās nepilnības ir lielā mērā kavējušas šādas konsekvantas ES ārējās darbības īstenošanu vairumā krīzes jomu, kurās ES ir rīkojusies, kaitējot ES ticamībai kā pasaules mēroga dalībnieci un drošības garantētājai;
15. atgādina, ka Lisabonas līgums noteica EĀDD un AP/PV trīskāršā amata izveidi, lai nodrošinātu ES ārējās darbības vienotību, konsekvenci, pamanāmību un efektivitāti; uzsver to, ka līdz šim visu trīs pienākumu potenciāls nav pilnīgi īstenots; prasa pastiprināt AP/PV kā Komisijas priekšsēdētāja vietnieka svarīgo koordinējošo nozīmi pašā Komisijā, viņa vadībā regulāri organizējot institucionalizētas komisāru *RELEX* kolēģijas sanāksmes, kas tiktu paplašināta, tajā iekļaujot citus attiecīgos komisārus; prasa nekavējoties īstenot EĀDD reformu, pamatojoties uz 2013. gada pārskatu un Parlamenta vadlīnijām, lai vislabāk izmantotu nelielos finanšu resursus;
16. uzsver, ka, neraugoties uz sadarbības nozīmīgumu, ir pilnīgi jāievēro visu iestāžu un dalībvalstu visas kompetences un procedūras; tāpēc aicina visus ES dalībniekus rīkoties godprātīgi un darīt visu iespējamo, lai sekmētu VP īstenošanu;
17. uzskata, ka VP ir nepieciešamas atsaucīgas, elastīgas un efektīvas struktūras EĀDD; atgādina par savu viedokli, ka EĀDD institucionālā struktūra būtu jāoptimizē, lai nodrošinātu lēmumu efektīvu pieņemšanu un tā instrumentu, tostarp KDAP civilo un militāru instrumentu, izmantošanu saskaņā ar Parlamenta 2013. gada ziņojumu attiecīgajā jomā;
18. uzsver, ka VP attīstībai būtu jānodrošina arī integrēta pieeja dzimumu līdztiesības nodrošināšanai un Savienības visu ārējo darbību formulējumu, attīstības un īstenošanas saskaņotība;
19. uzsver starpniecības un dialoga nozīmi konfliktu miermīlīgā novēršanā un atrisināšanā; augstu vērtē EĀDD progresu tā starpniecības spēju stiprināšanā un atkārtoti pauž atbalstu turpmākā Eiropas spēju stiprināšanā šajā jomā, kā arī prasa noteikt starpniecību par svarīgu standarta iezīmi jebkurā turpmākajā VP konkrētam krīzes skartajam reģionam; uzsver Parlamenta lomu kopējās ārpolitikas noteikšanā un pārraudzībā un aicina nākamo Parlamenta sasaukumu nodrošināt tās efektivitāti un galvenokārt — saskaņotību; vērš uzmanību uz Parlamenta saistībām aktīvi piedalīties vēlēšanu novērošanā, starpniecības un demokrātijas atbalsta pasākumos; uzskata, ka Parlamenta iesaistīšanās starpniecības procesos Ukrainā un bijušajā Dienvidslāvijas Maķedonijas Republikā (*FYROM*) liecina, ka deputāti var dot nozīmīgu sniegumu šajā jomā;
20. atgādina, ka ir jāpievērš īpaša uzmanība humānās palīdzības principu (neatkarības, objektivitātes, neitralitātes) ievērošanai; uzskata, ka droša piekļuve cietušajiem iedzīvotājiem un humānās palīdzības sniedzēju drošība ir galvenokārt atkarīga no tā, kā viņus uztver attiecīgie ietekmīgie dalībnieki, un tie ir uzskatāmi par neatkarīgiem no jebkādu politisko atbalstītāju uzskatiem; tomēr norāda, ka Komisijas humānās palīdzības (*ECHO*) ģenerāldirektorāts joprojām ir daļa ES, un tāpēc pauž stingru pārlicību, ka ir vairāk jāsekmē sadarbība un saskaņota rīcība starp *ECHO* un EĀDD;

21. atzinīgi vērtē 2013. gada 11. decembra kopīgo paziņojumu „ES visaptverošā pieeja ārējiem konfliktiem un krīzēm” (JOIN(2013)30), kas sniedz iespēju precizēt un īstenot šo pieeju jaunajā pēc Lisabonas līguma noslēgšanas pastāvošajā institucionālajā vidē, kā arī stiprināt ES saistības savu ārējo attiecību jomā strādāt visaptveroši; norāda uz ievērojamām grūtībām, kas sagaidāmas, sekmējot un īstenojot šādu vērienīgu politiku; īpaši atzinīgi vērtē to, ka liela uzmanība tiek pievērsta saiknei starp drošību un attīstību, kurai vajadzētu būt ES visaptverošās pieejas piemērošanas pamatprincipam;
22. cieši atbalsta nodomu īstenot saskaņotāku ārējo darbību; uzsver, ka ES nevajadzētu noteikt ierobežotu šādas visaptverošas pieejas definīciju; atzinīgi vērtē faktu, ka ar kopīgā paziņojuma palīdzību tiek veicināta izpratne par visaptverošu pieeju, kas aptver visas konflikta cikla stadijas vai citas ārējās krīzes, tajā ietverot agrīno brīdināšanu un gatavību reaģēt, konfliktu novēršanu, reakciju uz krīzi un drīzas atjaunotnes vadību, stabilizāciju un miera veidošanu, lai palīdzētu valstīm atgriezties uz ilgtspējīgas un ilglaicīgas attīstības ceļu; atgādina, ka ārlietu politikas mērķiem nevajadzētu būt pretstatā attīstības principiem un principiālai humānās palīdzības darbībai, jo visas trīs šīs politikas jomas viena otru papildina;
23. atgādina, ka Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 208. pantā ir noteikts princips par saskaņotu politiku sadarbībai attīstības jomā (*PCD*), un uzsver, ka ir iespējama spriedze starp *PCD*, no vienas puses, un visaptverošu pieeju krīžu pārvarēšanai ārpus ES, no otras puses; uzsver, ka nabadzības izskaušana ir ES attīstības politikas galvenais mērķis, un tāpēc ir būtiski, lai ES ārlietu politikā nabadzības novēršanas mērķiem netiktu piešķirta mazāk svarīga nozīme un lai tiktu nodrošināts, ka visaptverošā pieeja nav pretrunā attīstības sadarbības civiltajam raksturam; ņem vērā to, ka kopīgajā paziņojumā AP/PV un Komisijas priekšsēdētājam tiek uzticēts nodrošināt stratēģisko un operatīvo konsekvenci ārējās attiecībās, tostarp attiecībā uz iekšējās politikas ārējo ietekmi; aicina AP/PV un Komisijas priekšsēdētāju apņemties attiecīgi rīkoties;
24. norāda, ka LESD 214. pants un 2008. gada Eiropas konsenss par humāno palīdzību aizsargā principiālu humānās palīdzības darbību; prasa ievērot humānās palīdzības principus — cilvēcību, neitralitāti, objektivitāti un neatkarību —, kas ir izšķiroši, lai nodrošinātu efektīvu humānās palīdzības darbību un tās dalībnieku drošību; īpaši uzsver, ka terorisma apkarošanas un drošības programmas nedrīkst liegt humānās palīdzības dalībniekiem iespēju sniegt palīdzību un ka humāno palīdzību nekādos apstākļos nedrīkst izmantot kā politisku līdzekli vai uzskatīt par krīzes pārvarēšanas instrumentu; norāda — lai nodrošinātu pieeju iedzīvotājiem, kuriem nepieciešama palīdzība, humānajai palīdzībai ne vien jābūt neitrālai, bet tā arī jāuzskata par tādu; atzīstot, ka uz vajadzībām pamatotai humānajai palīdzībai būtu jāpiešķir zināma rīcības brīvība, vienlaikus prasa plašāku sadarbību ar humānās palīdzības dalībniekiem, lai varētu labāk noteikt parametrus to saiknei ar visaptverošo pieeju;
25. uzskata, ka starp attīstību un konfliktu novēršanu pastāv spēcīga saikne, jo nabadzība bieži ir konflikta galvenais cēlonis un rezultāts; uzsver, ka novēršanas pasākumi palīdz veicināt mieru, drošību un ilgtspējīgu attīstību; atzinīgi vērtē to, ka kopīgajā paziņojumā ir pievērsta uzmanība novēršanas aspektam, un prasa, lai tiktu stiprinātas ES agrīnās brīdināšanas sistēmas; aicina ES turpināt atbalstīt valstis nestabilās situācijās, lai novērstu šo situāciju galvenos iemeslus un izveidotu strādājošas un atbildīgas iestādes, kuras var sniegt pamatpakalpojumus un nodrošināt atbalstu nabadzības samazināšanā; uzsver nepieciešamību izstrādāt ES stratēģiju attiecībā uz nestabilām valstīm, kas ES sistēmā

ietvertu ESAO Attīstības palīdzības komitejas (*DAC*) principus attiecībā uz šādām valstīm, kā arī Pusanā 2011. gada decembrī jaunajā plānā par iesaisti nestabilās valstīs noteiktos mērķus;

26. atzinīgi vērtē saistības attiecībā uz kopīgajā paziņojumā minēto ilgtermiņa stratēģiju, jo mieru un drošību var sekmēt tikai ilglaicīga iesaistīšanās kopā ar ilgtspējīgu attīstību; prasa uzlabot ES politikas īstermiņa un ilgtermiņa mērķu koordināciju, vietējā līmenī pienācīgi ņemot vērā ieinteresēto personu viedokli;
27. uzsver, ka ES visaptverošajai pieejai nolūkā panākt tās efektivitāti cik vien iespējams vajadzētu pamatoties uz kopīgu analīzi, novērtējumu un plānošanu visā ES sistēmā, skaidri nosakot atbildības jomu dalījumu; šajā sakarībā uzsver, cik svarīga ir kopīgā plānošana, kas uzskatāma par instrumentu saskaņotības panākšanai ārējās darbībās;
28. uzskata, ka VP pamatā jābūt vienotam visu ES dalībnieku redzējumam par tās stratēģiskās vides attīstību, kurā notiek ES darbība; tāpēc aicina regulārāk un pārredzamāk apmainīties ar informāciju, koordinēt politiku un veicināt sadarbību starp ES dalībniekiem visos ES darbības posmos; turklāt prasa izveidot oficiālas struktūras, kuru ietvaros notiktu minētā apmaiņa un tiktu īstenota agrīnā brīdināšana, situāciju analīze un krīzes un pēckrīzes uzraudzība, iespējams, integrējot esošās struktūras (piemēram, ES *SitRoom*, Eiropas Ārkārtas reaģēšanas centru un *ARGUS*); atkārtoti nepieciešamību izveidot „krīzes reakcijas pārvaldi” EĀDD ietvaros, kuras priekšsēdētājs būtu AP/PV un kurā iesaistītu visus ar krīzes pārvaldību saistītos dalībniekus;
29. uzskata, ka VP īstenošanā ir arī jāuzlabo koordinēšana AP/PV vadībā, izmantojot ES tās iekšējās politikas jomas, kurām ir būtiska ārpolitikas dimensija, piemēram, iekšējais tirgus, migrācija, vide un enerģētika;
30. prasa labāk saskaņot tirdzniecības politiku un kopējo ārpolitiku, tostarp politiku cilvēktiesību un attīstības jomā;
31. uzsver, ka vāja koordinācija un politikas plānošana attiecīgajās iestādēs ir daļēji veicinājusi nepietiekamu ES ārpolitikas īstenošanu attiecīgajā teritorijā; ņem vērā, ka šie aspekti uzlabojas, jo ES delegācijas ir pārņēmušas koordinēšanas funkciju *uz vietām*, taču nepieciešams lielāks progress, lai turpmāk veicinātu ES ārpolitikas īstenošanu attiecīgajā teritorijā, jo īpaši krīzes skartajos reģionos un saistībā ar KĀDP pasākumiem;
32. prasa stiprināt ES spējas pasaules mēroga problēmu risināšanā, jo īpaši saistībā ar diplomātijas pasākumiem klimata jomā; aicina EĀDD noteikt politiskus kompromisus un panākt politiskus darījumus, saistot ES attiecības klimata jomā un citos aspektos ar partnervalstīm; pauž cerību, ka sagatavošanās darbu laikā pirms 2015. gada ANO klimata konferences Parīzē EĀDD sāks izmantot ES delegāciju plašo tīklu visā pasaulē, lai padziļinātu Eiropas izpratni par interesēm un vietējo politiku saistībā ar rīcību klimata jomā partnervalstīs;

2. Finanšu konsekvence

33. uzsver Parlamenta apņemšanos nodrošināt, lai Savienības ārējie instrumenti laikposmam no 2014. gada līdz 2020. gadam būtu izstrādāti tā, lai atvieglotu VP lietošanu Savienības ārējām attiecībām, jo īpaši, izveidojot instrumentus, kas ļauj vienlaikus novērst konfliktus, pārvaldīt krīzes, veidot mieru, attīstīt sadarbību un stiprināt stratēģiskas partnerības; uzsver,

ka jaunais partnerības instruments nodrošina ES arī rīku, kas finansiālā ziņā papildina ārpolitikas pasākumus ar trešām valstīm; uzsver savu apņemšanos pilnībā izpildīt pienākumu demokrātiski kontrolēt šo instrumentu īstenošanu, lai nodrošinātu, ka Savienības svarīgos, taču ierobežotos resursus efektīvi un izmaksu ziņā lietderīgi izmanto rezultātu sasniegšanai; uzsver Parlamenta tiesības, veicot ārējo finanšu instrumentu vidusposma pārskatu, pārskatīt instrumentu īstenošanu un veikt nepieciešamās pārmaiņas;

34. pauž nožēlu par budžeta mērķu trūkumu ES ārējās darbības jomā laikposmam no 2014. gada līdz 2020. gadam; prasa sekmīgāk prognozēt ES stratēģiju īstenošanai nepieciešamo finansējumu; pauž nožēlu, ka atsevišķos gadījumos ES darbību kavē finanšu jautājumi; prasa nākotnē novērst šādas strukturālas problēmas, tostarp izmantot jaunus Stabilitātes un miera instrumentā (SMI) paredzētos noteikumus par spēju stiprināšanu saistībā ar dalību un izvēršanu civilās stabilizācijas misijās (4.c pants); turklāt atgādina par nepieciešamību pārskatīt militāro KDAP operāciju finansēšanas mehānismu (*Athena* mehānisms), lai nodrošinātu ES militāro operāciju atbilstošāku un taisnīgāku izmaksu sloga sadali, tādējādi dodot iespēju visām dalībvalstīm sniegt savu ieguldījumu izmaksās, iesaistoties spēku formēšanā vai atbalsta izmaksu finansēšanā;
35. atgādina augstajai pārstāvei / priekšsēdētāja vietniecei, ka Parlaments ir pārskatījis Savienības ārējos finanšu instrumentus laikposmam no 2014. gada līdz 2020. gadam, lai nodrošinātu iespēju stiprināt tādu līdzīgi domājošu starptautisko, reģionālo, valdības un pilsoniskās sabiedrības dalībnieku spējas, kas ir gatavi sadarboties ar Savienību, lai sasniegtu mērķus, vienlaikus atbalstot mūsu pamatvērtības, piemēram, demokrātijas veicināšanu;

3. *Konsekvenču prakse*

36. atzinīgi vērtē to, ka ES nesen ir izstrādājusi reģionālās stratēģijas, lai noteiktu politiskās prioritātes, paziņotu politikas mērķus, koordinētu politikas atbildes reakcijas, veidotu partnerības un pievērstu īpašu uzmanību resursu īstenošanai; prasa sistemātiski izstrādāt ES stratēģijas, lai noteiktu ES darbību kopumu attiecīgajā teritorijā un nodrošinātu to konsekveni, izstrādājot tās kopā ar EĀDD un attiecīgajiem Komisijas dienestiem (īpaši *DEVCO* un *ECHO*) augstās pārstāves un priekšsēdētāja vietnieces vadībā; aicina Komisiju jau no šīs koordinēšanas paša sākuma aktīvi iesaistīties savās kompetences jomās;
37. pieprasa, lai šādās stratēģijās būtu skaidri paredzēti ES mērķi un prioritātes un konkrēts īstenošanas grafiks un noteikts, kādi instrumenti ir vislabāk piemēroti darbībai (cita starpā ietverot humāno un attīstības palīdzību, diplomātisku rīcību un starpniecību, ekonomiskas sankcijas un KDAP); pieprasa, lai KDAP nozīme un ieguldījums būtu iekļauti sākotnējā politikas analīzē un politikas mērķu noteikšanā, tādējādi veicinot KDAP plānotāju un attiecīgo parlamentāro struktūru Eiropas un valstu līmenī iesaistīšanos agrīnā posmā; šajā saistībā atzinīgi vērtē pozitīvo attīstību politikas sistēmā krīzes risināšanai attiecībā uz KDAP misijām un darbībām un prasa to attiecināt uz visām krīzes reaģēšanas iniciatīvām;
38. īpaši atzinīgi vērtē ES stratēģisko sistēmu Āfrikas ragam, kuras mērķis ir nodrošināt stabilitāti šajā stratēģiskajā reģionā, cīnoties pret pirātismu un tā cēloņiem, izveidojot likumīgas iestādes Somālijā un veicinot reģionālo sadarbību, vienlaikus izmantojot ES ārējos instrumentus sadarbībā ar attiecīgajiem partneriem šajā jomā; tomēr atgādina, ka ES darbību šajā reģionā ir noteikušas sākotnējās KDAP iniciatīvas (proti, *EUNAVFOR* un *EUTM Somalia*), pēc kurām tika īstenoti citi ES instrumenti, kā rezultātā VP lietošana Āfrikas ragā ir vairāk *ex-post* empīrisks un pragmatisks sasniegums, nevis pārdomāta un

plānota stratēģija; pauž pārliecību, ka turpmāk ES stratēģijas ir jāizstrādā, pirms ES sāk darbību reģionā, nevis pēc tam;

39. pauž nožēlu, ka pat gadījumos, kad ir izstrādātas stratēģijas, ES bieži vien nespēj tās īstenot, un tā vietā tai jāizmanto neparedzēti un ārkārtas pasākumi; atgādina, ka tas ir īpaši novērojams Sāhelas reģiona gadījumā, jo attiecībā uz to bija izstrādāts un vienbalsīgi pieņemts ļoti visaptverošs un pārdomāts ES stratēģijas dokuments (2011. gada ES stratēģija drošībai un attīstībai Sāhelā), bet tā īstenošana bija neapmierinoša līdz brīdim, kad Mali dramatiski pasliktinājās situācija; prasa izanalizēt konkrētajā gadījumā gūto mācību, kā arī veikt plašāku uzlabotas agrīnās brīdināšanas analīzi attiecībā uz galvenajiem nestabilajiem reģioniem, lai izstrādātu konkrētas iniciatīvas konfliktu novēršanai un starpniecībai un tādējādi uzlabotu iepriekšēju darbību, īstenojot politikas maiņu no atbildes pieejām uz atbilstošāku un efektīvāku novēršanas pieeju;
40. norāda, ka daudzus pašreizējos valstu, reģionālos un starptautiskos konfliktus izraisa arī klimata jomas jautājumi un tādējādi VP jāiekļauj cilvēku drošības koncepcija; atgādina par 2011. gada decembrī publicēto ANO vides programmas ziņojumu par situāciju Sāhelas reģionā, kurā teikts, ka gaisa temperatūras paaugstināšanās ir izraisījusi ūdens trūkumu, jo īpaši radot spēcīgu spriedzi vietējiem iedzīvotājiem, kuru pārtikas nodrošinājums ir atkarīgs no dabas resursiem, piem., zemkopībā, zvejniecībā un lopkopībā, atsevišķos gadījumos izraisot vardarbību un bruņotus konfliktus;
41. pauž pārliecību, ka gadījumos, kad nav iespējams izvairīties no krīzēm, ES jāspēj ātri un efektīvi plānot un izvērst atbilstīgus civilos un militāros resursus, kā arī mobilizēt papildu ES instrumentus visās krīzes pārvaldības darbībās, tostarp humanitāro krīžu gadījumā; prasa īstenot attiecīgos Līguma pantus ātrās reaģēšanas jomā, tostarp LES 44. pantu; šajā saistībā uzsver nepieciešamību iekļaut politikas un drošības speciālistus attiecīgajās ES delegācijās;
42. pieprasa, lai ES būtu spējīga konsolidēt mieru un stabilitāti ilgākā laikposmā; prasa jau iepriekš noteikt skaidras pārejas stratēģijas starp īstermiņa instrumentiem reaģēšanai uz krīzi (jo īpaši diplomātiskiem, KDAP, *ECHO* instrumentiem un jaunu SMI) un pēckrīzes instrumentiem (jo īpaši SMI un attīstības palīdzību), lai saglabātu attiecīgajā jomā sasniegto progresu; kā pirmo nozīmīgo soli atzinīgi vērtē efektīvo sadarbību starp EĀDD un Komisiju, atbalstot KDAP misiju Mali, un agrīnu *EUTM* Mali atbalsta pakāpeniskas samazināšanas stratēģijas izskatīšanu;
43. aicina ES nodrošināt turpmāku progresu attiecībā uz vienotu rīcību valsts līmenī, skaidri sadalot atbildību un rīkojoties delegācijas vadītāja vadībā, kurš ir atbildīgs par ES ārpolitikas īstenošanu valstī, vienlaikus nodrošinot vietēja mēroga koordinēšanu ar dalībvalstīm, kā arī uzņēmējvalsts valdību, pilsonisko sabiedrību un citiem starptautiskiem partneriem; aicina dalībvalstis apņemties īstenot vienotu ES darbību trešās valstīs un nodrošināt, ka par darbību koordinēšanu un saskaņošanu attiecīgajā teritorijā ir panākta atbilstoša vienošanās ar ES iestādēm, proti, Komisiju un EĀDD; šajā sakarībā pauž nožēlu, ka dalībvalstu autonomā darbība trešās valstīs, jo īpaši pēckonfliktu un demokratizācijas situācijas esošās sabiedrībās, bez pienācīgas saskaņošanas šo valstu un ES vietējās delegācijas starpā ir kaitējusi ES mērķiem un interesēm, kā arī tās ticamībai attiecībās ar trešo valsti un citiem starptautiskajiem partneriem;

4. Partnerības

44. uzsver, ka sekmīgas VP īstenošanas nolūkā ir jāveido partnerības ārpus Savienības iestādēm

un dalībvalstīm, lai iekļautu citus starptautiskos un daudzpusējos partnerus, stratēģiskos partnerus, uzņēmējvalstis, reģionālās organizācijas, pilsoniskās sabiedrības dalībniekus un privāto sektoru, attiecīgi ņemot vērā ES lēmumu pieņemšanas autonomiju;

45. aicina ES nodrošināt efektīvu ES dalību ANO Ģenerālās asamblejas darbā, izmantojot visas kompetences, ko tai piešķir reģionālās integrācijas organizācijas statūti;

46. atkārtoti pauž viedokli, ka atbilstīgi Lisabonas līguma mērķiem nostiprināt ES ārpolitiku un ES lomu starptautiskā miera, drošības un regulējuma nodrošināšanā pastāvīga ES pārstāvība paplašinātā ANO Drošības padomē ir galvenais Eiropas Savienības ilgtermiņa mērķis; aicina AP/PV rīkoties, lai šajā saistībā izstrādātu kopīgu dalībvalstu nostāju; lai nākotnē sasniegtu šo mērķi, ierosina strādāt, lai ES Padomē sākotnēji saskaņotu nostājas par jaunu locekļu pieņemšanu ANO Drošības padomē, kā arī par Drošības padomes lēmumu pieņemšanas kārtības reformu, virzoties uz dubulta kvalificēta balsu vairākuma iespējamu izmantošanu;

o

o o

47. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai.